

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899282
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013899282.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému W. W. a spol. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí konanom 25. februára 2014 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného Ing. O. Q. a krajského prokurátora v Bratislave proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. septembra 2012, sp. zn. 1T 46/2001, takto

rozhodol:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok z r u š u j e vo výroku o treste u obžalovaného Ing. O. Q..

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sa podľa § 250 ods. 4 v znení účinnom do 1. januára 2006 s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. u k l a d á obžalovanému Ing. O. Q., nar. X. M. XXXX, bytom Z., Z. XX trest odňatia slobody vo výmere 4 a pol (štyri a pol) roka.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaný na výkon uloženého trestu zaraďuje do I. nápravno-výchovnej skupiny.

II. Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 odvolanie krajského prokurátora sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 7. septembra 2012, sp. zn. 1T 46/2001, boli v bode I/ obžalovaní W. W. (u ktorého už rozsudok nadobudol právoplatnosť) a Ing. O. Q. uznaní za vinných z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že

v bode I.

obžalovaný W. W., majiteľ firmy X., M., so sídlom v Z., X. č. X, uznal v roku 1994 neexistujúci záväzok v sume 500 000 000 Kčs, ktorý mal vzniknúť jeho firme k firme L.; N.. XX/F., Z., zastúpenej

konateľkou K. D. a obžalovaný Ing. O. Q., spolumajiteľ firmy Z. spol. s r.o. so sídlom Z., X. č. X uznal v roku 1993 neexistujúci záväzok v sume 100 000 000 Kčs, ktorý mal vzniknúť jeho firme k firme L., zastúpenej prokuristom V. I., H. č. XX, B. a tieto začali uhrádzať formou clearingového zúčtovania v tzv. „starom bloku“ v pomere 1 Sk ku 1 Kč v roku 1993 a 1994 prostredníctvom účtu firmy W. spol. s r.o. číslo XXXXXX-XXX/XXXX založeného v Investičnej a rozvojovej banke, a.s. Bratislava a osobného účtu na meno Ing. O. Q. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX založeného v Tatra banke, A.S. Vajanského nábrežie 5, Bratislava dňa 08. decembra 1992 a osobného účtu na meno W. W., N. XXXX, B., číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX založený v Tatra banke a. s. Bratislava dňa 09. februára 1994, na účet číslo XXXXX-XXX/XXXX firmy L. založený v Komerčnej banke Praha a účet číslo XXXXXX XXXX/XXXX neexistujúcej firmy R. spol. s r.o. B., O. č. X, založený v Investičnej a poštovej banke a.s. Praha, Perlová č. 1 na odcudzený občiansky preukaz na meno O. M., trvale bytom B., G. XXXX/X nasledovne :

ÚHRADY ZO SLOVENSKEJ REPUBLIKY DO ČESKEJ REPUBLIKY VYKONANÉ OBŽALOVANÝM ING. O. Q.

Dátum príkazu	Číslo účtu	suma v Sk	suma v euro	celková škoda z danej platby pre SR
22.4.1993	XXXXXX-XXX	120 000 Sk	3 983,27 €	29 933,85 Sk
30.4.1993	XXXXXX-XXX	900 000 Sk	29 874,53 €	223 765,17 Sk
04.05.1993	XXXXXX-XXX	200 000 Sk	6 638,78 €	49 643,54 Sk
30.05.1993	XXXXXX-XXX	800 000 Sk	26 555,14 €	192 320,46 Sk
14.07.1993	XXXXXX-XXX	880 000 Sk	29 210,65 €	206 635,48 Sk
11.08.1993	XXXXXXXXXX	980 000 Sk	32 530,04 €	227 337,23 Sk
23.08.1993	XXXXXXXXXX	1 050 000 Sk	34 853,61 €	239 056,97 Sk
17.09.1993	XXXXXXXXXX	7 940 000 Sk	263 559,72 €	1 787 742,75 Sk
28.09.1993	XXXXXXXXXX	5 700 000 Sk	189 205,34 €	1 277 085,66 Sk
06.10.1993	XXXXXXXXXX	3 300 000 Sk	109 539,93 €	729 886,34 Sk
14.10.1993	XXXXXXXXXX	6 000 000 Sk	199 163,51 €	1 322 258,55 Sk
25.10.1993	XXXXXXXXXX	6 000 000 Sk	199 163,51 €	1 315 648,21 Sk
05.11.1993	XXXXXXXXXX	7 400 000 Sk	245 635,00 €	1 599 729,64 Sk
24.11.1993	XXXXXXXXXX	1 630 000 Sk	54 106,09 €	349 283,72 Sk
24.11.1993	XXXXXXXXXX	5 620 000 Sk	186 549,82 €	1 222 777,89 Sk
02.12.1993	XXXXXXXXXX	7 780 000 Sk	258 248,69 €	1 643 932,76 Sk
13.12.1993	XXXXXXXXXX	8 200 000 Sk	272 190,13 €	1 723 723,10 Sk
05.01.1994	XXXXXXXXXX	4 900 000 Sk	162 650,20 €	1 009 473,03 Sk
14.01.1994	XXXXXXXXXX	4 000 000 Sk	132 775,68 €	820 499,03 Sk
18.01.1994	XXXXXXXXXX	3 700 000 Sk	122 817,50 €	757 497,81 Sk
01.02.1994	XXXXXXXXXX	5 800 000 Sk	192 524,73 €	1 168 730,71 Sk
03.02.1994	XXXXXXXXXX	2 600 000 Sk	86 304,19 €	523 401,43 Sk
14.02.1994	XXXXXXXXXX	8 100 000 Sk	268 870,74 €	1 621 817,98 Sk
29.03.1994	XXXXXXXXXX	2 500 000 Sk	82 984,80 €	484 282,36 Sk
29.03.1994	XXXXXXXXXX	5 000 000 Sk	165 969,59 €	968 564,72 Sk
18.04.1994	XXXXXXXXXX	1 800 000 Sk	59 749,05 €	341 996,37 Sk
SPOLU	102 900 000 Sk	3 415 654,25 €	21 837 024,76 Sk	724 856,43 €

ÚHRADY ZO SLOVENSKEJ REPUBLIKY DO ČESKEJ REPUBLIKY VYKONANÉ OBŽALOVANÝM W. W.

Dátum príkazu	na úhradu	Číslo účtu	suma v Sk	suma v euro	celková škoda z danej platby pre SR

15.02.1994 XXXXXXXXXXXX 1 400 000 Sk 46 471,49 € 280 176,28 Sk 9 300,15 €
 28.02.1994 XXXXXXXXXXXX 5 000 000 Sk 165 969,59 € 994 225,31 Sk 33 002,23 €
 02.03.1994 XXXXXXXXXXXX 5 000 000 Sk 165 969,59 € 981 802,41 Sk 32 589,87 €
 08.03.1994 XXXXXXXXXXXX 5 500 000 Sk 182 566,55 € 1 076 746,77 Sk 35 741,44 €
 11.03.1994 XXXXXXXXXXXX 5 000 000 Sk 165 969,59 € 977 389,85 Sk 32 443,40 €
 18.03.1994 XXXXXXXXXXXX 6 000 000 Sk 199 163,51 € 1 168 749,43 Sk 38 795,37 €
 22.03.1994 XXXXXXXXXXXX 5 500 000 Sk 182 566,55 € 1 069 196,39 Sk 35 490,82 €
 28.03.1994 XXXXXXXXXXXX 5 000 000 Sk 165 969,59 € 969 055,01 Sk 32 166,73 €
 08.04.1994 XXXXXXXXXXXX 8 000 000 Sk 265 551,35 € 1 527 799,50 Sk 50 713,65 €
 08.04.1994 XXXXXXXXXXXX 6 500 000 Sk 215 760,47 € 1 241 337,09 Sk 41 204,84 €
 18.04.1994 XXXXXXXXXXXX 14 200 000 Sk 471 353,65 € 2 697 971,33 Sk 89 556,24 €
 19.04.1994 XXXXXXXXXXXX 9 000 000 Sk 298 745,27 € 1 709 102,57 Sk 56 731,81 €
 20.04.1994 XXXXXXXXXXXX 10 500 000 Sk 348 536,15 € 1 992 927,19 Sk 66 153,06 €
 22.04.1994 XXXXXXXXXXXX 18 400 000 Sk 610 768,11 € 3 488 772,45 Sk 115 806,03 €
 27.04.1994 XXXXXXXXXXXX 13 500 000 Sk 448 117,90 € 2 553 102,72 Sk 84 747,48 €
 27.04.1994 XXXXXXXXXXXX 11 800 000 Sk 391 688,24 € 2 231 600,90 Sk 74 075,58 €
 29.04.1994 XXXXXXXXXXXX 24 000 000 Sk 796 654,05 € 4 534 159,89 Sk 150 506,54 €
 02.05.1994 XXXXXXXXXXXX 10 000 000 Sk 331 939,19 € 1 866 843,26 Sk 61 967,84 €
 03.05.1994 XXXXXXXXXXXX 1 500 000 Sk 49 790,88 € 279 880,55 Sk 9 290,33 €
 04.05.1994 XXXXXXXXXXXX 22 000 000 Sk 730 266,22 € 4 102 774,16 Sk 136 187,15 €
 04.05.1994 XXXXXXXXXXXX 10 000 000 Sk 331 939,19 € 1 864 897,35 Sk 61 903,25 €
 06.05.1994 XXXXXXXXXXXX 12 000 000 Sk 398 327,03 € 2 235 541,72 Sk 74 206,39 €
 06.05.1994 XXXXXXXXXXXX 10 000 000 Sk 331 939,19 € 1 862 951,43 Sk 61 838,66 €
 09.05.1994 XXXXXXXXXXXX 16 200 000 Sk 537 741,49 € 3 013 252,74 Sk 100 021,67 €
 11.05.1994 XXXXXXXXXXXX 12 000 000 Sk 398 327,03 € 2 229 703,97 Sk 74 012,61 €
 11.05.1994 XXXXXXXXXXXX 12 000 000 Sk 398 327,03 € 2 229 703,97 Sk 74 012,61 €
 12.05.1994 XXXXXXXXXXXX 11 100 000 Sk 368 452,50 € 2 061 396,19 Sk 68 425,82 €
 12.05.1994 XXXXXXXXXXXX 11 000 000 Sk 365 133,11 € 2 042 825,05 Sk 67 809,37 €
 12.05.1994 XXXXXXXXXXXX 5 200 000 Sk 172 608,38 € 965 699,11 Sk 32 055,34 €
 13.05.1994 XXXXXXXXXXXX 24 600 000 Sk 816 570,40 € 4 566 106,18 Sk 151 566,96 €
 SPOLU 311 900 000 Sk 10 353 183,30 € 58 815 690,76 Sk 1 952 323,27 €

čím spôsobili Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky škodu obžalovaný W. W. v sume 58 815 690,76 Sk (1 952 323,27 €) a obžalovaný Ing. O. Q. v sume 21 837 024,76 Sk (724 856,43 €).

V bode II/ obžalovaný JUDr. R. E. (ohľadne, ktorého však rozsudok krajského súdu už nadobudol právoplatnosť) bol uznaný za vinného z pokusu trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

Za to bol obžalovanému W. W. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák., účinného v čase spáchania skutku pre výkon tohto trestu bol zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovanému Ing. O. Q. bol podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, pre jeho výkon bol zaradený podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. tiež do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 súd zaviazal obžalovaného W. W. nahradiť Ministerstvu financií Slovenskej republiky spôsobenú škodu vo výške 1 952 323,27 € a Ing. O. Q. vo výške 724 856,43 €, každému s úrokom z omeškania vo výške 19,50% od 19. decembra 1995 do

zaplatenia.

Proti tomuto rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásili odvolanie obžalovaný W. W., Ing. O. Q., ktorý svoje odvolanie bližšie písomne neodôvodnil a krajský prokurátor v Bratislave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 22. októbra 2013 obžalovaného Ing. O. Q. vylúčil na samostatné konanie, pretože verejného zasadnutia z dôvodu ochorenia sa opakovane nezúčastnil. O odvolaní W. W. toho istého dňa meritorne rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinnom do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám mu uložil podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol roka a pre jeho výkon ho zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. nápravno-výchovnej skupiny. Odvolanie krajského prokurátora podľa § 256 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

V teraz prejednávanej trestnej veci ohľadom obžalovaného Ing. O. Q. je potrebné uviesť, že (rovnako ako v prípade odvolania W. W.) krajský prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania namietal, že obžalovaným boli rozhodnutiami orgánov prípravného konania zaistené na účtoch peňažné prostriedky, ktoré mali podľa jeho názoru pochádzať z trestnej činnosti obžalovaných, preto prichádzalo do úvahy, aby krajský súd uložil aj trest prepadnutia veci. Krajský súd takýto trest neuložil. Pritom platí, že ak takýto trest nebol uložený rozsudkom, už nie je možné ho uložiť dodatočne napr. na verejnom zasadnutí, a ani ochranné opatrenie - zhabanie veci.

Žiadal preto, aby najvyšší súd z tohto dôvodu zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby rozhodol aj o zaistených prostriedkoch na účtoch obžalovaných.

Obhajca obžalovaného Ing. O. Q. na verejnom zasadnutí, na ktorom sa obžalovaný opätovne nezúčastnil, navrhol, aby odvolací súd obžalovaného, ktorý sa necíti byť vinným, oslobodil spod skutku obžaloby. Pokiaľ odvolací súd by sa s týmto návrhom nestotožnil, žiadal modifikovať napadnutý rozsudok vo výroku o treste s prihliadnutím na účel trestu a dĺžku konania tak, že obžalovanému bude uložený podmienený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal na podklade takto podaných odvolaní podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, týkajúcich sa obžalovaného Ing. O. Q., proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na eventuálne chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané.

Najvyšší súd rozhodoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného, pretože na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky uvádzané v §§ 233 ods. 1, 263 ods. 4 a § 63 ods. 2, ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného nie je možné konať (s výnimkou, ak obžalovaný s konaním v jeho neprítomnosti súhlasí) iba vtedy, ak je vo výkone trestu alebo vo väzbe, čo v prejednávanom prípade nebolo.

Odvolací súd zároveň obžalovaného riadne a včas upovedomil (tzn., že podľa § 233 ods. 1 Tr. por. jeho účasť na verejnom zasadnutí nepokladal za nevyhnutnú). Ing. O. Q. si však upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré mu bolo doručované na všetky súdu známe adresy prostredníctvom Slovenskej pošty, ale aj prostredníctvom Policajného zboru Slovenskej republiky nevyzdvihol v odbernej lehote (§ 63 ods. 2, ods. 3 Tr. por.) a preto jej márnym uplynutím je zo zákona zásielka považovaná za doručeníu.

Na splnení vyššie uvedených zákonných ustanovení pre konanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu v neprítomnosti potom nemohlo mať už žiadny vplyv ani prehlásenie obhajcu Ing. O. Q., že sa s obžalovaným pred termínom verejného zasadnutia spojil, pričom tento mu uviedol, že je chorý a žiadal obhajcu, aby sa konania nezúčastnil. Na ďalšie telefonáty obhajcu už nereagoval a tak nemohli byť a ani

neboli súdu predložené v čase konania verejného zasadnutia žiadne relevantné podklady, ktoré by preukazovali, či obžalovaný je skutočne nemocný resp. práceneschopný a v prípade, že áno, či vôbec jeho choroba by mu bránila v účasti na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu.

Z histórie verejných zasadnutí vytyčovaných v tejto veci odvolacím súdom je skôr zrejmé, že obžalovaný vôľu zúčastniť sa osobne na prerokovaní jeho veci pred najvyšším súdom len deklaroval, ale v praktickej rovine využíval všetky možnosti, ako úkony najvyššieho súdu zmariť.

Signifikantné v tomto smere sú dôkazy založené v spise t. j., že po vytýčení každého termínu verejného zasadnutia odvolacím súdom (celkom od júla 2013 do februára 2014 v 6-tich prípadoch, z čoho 1 mesiac odvolací súd nemohol pojednávať v dôsledku uplatnenej námietky zaujatosti senátu obžalovaným 11. novembra 2013, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté 18. decembra 2013) obžalovaný vždy ochorel, pričom napr. bol aj hospitalizovaný, a to zásadne vždy len na čas, kedy sa konalo verejné zasadnutie súdu, pričom do nemocnice nastúpil deň pred konaním verejného zasadnutia a dokonca poobede v deň konania verejného zasadnutia bol z hospitalizácie prepustený.

Rovnako pozornosť si zaslúži aj skutočnosť, že obžalovaný neustále uvádzal ako adresu trvalého pobytu Z. ul. XX v Z., hoci tam nebyval ani sa tam nezdržiaval. Najvyššiemu súdu až za pomoci Policajného zboru Slovenskej republiky sa podarilo zistiť, že sa zdržiaval na ul. J. XX, Z., kde sa však tiež zatajoval a nepreberal zásielky.

Trestný poriadok vo svojich ustanoveniach (v súlade medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky, Listinou ľudských práv a slobôd a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva) konkretizuje právo obžalovaného na obhajobu, medzi ktoré patrí bezpochyby aj umožnenie jeho osobnej prítomnosti a obhajoby pred súdom.

Na druhej strane Trestný poriadok konkretizuje aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia potrestaní (§ 1 ods. 1), pričom sú povinné pojednávať veci čo najrýchlejšie (§ 2 ods. 4 Tr. por.).

Uvedené práva a povinnosti sú takto navzájom súvzťažné a porušenie jedného práva spôsobuje automaticky porušenie práva iného.

Z toho je logicky možné dovodiť, že obidve práva (a zároveň povinnosti) subjektov trestného konania majú svoj zmysel len a len vtedy keď sú vo vzájomnej rovnováhe, t. j. v prípade obžalovaného len vtedy, ak jeho úmysel zúčastniť sa verejného zasadnutia a osobne pred odvolacím súdom realizovať svoje obhajovacie práva je myslené vážne a nie je len v deklaratórnej polohe.

Pokiaľ je však na základe evidentných, získaných skutočností dostatočne preukázané, že obžalovaný koná tak, aby vedome využíval právo dané mu inak zákonom v jeho prospech na marenie úkonov trestného konania a zasahuje tak masívne a rušivo do práva iného subjektu trestného konania, bolo by zrejme proti zmyslu zákona a elementárnej spravodlivosti, aby v takomto konaní mohol pokračovať zneužívajúc tak svoje právo, na marenie trestného konania a jeho predlžovanie, čím spôsobuje ujmu na právach iných subjektov zúčastnených na trestnom konaní a koniec koncov aj sebe samému.

V takomto prípade teda, keď z reálneho konania a úmyslu obžalovaného vyplýva, že sa osobne nemieni zúčastniť verejného zasadnutia o jeho odvolaní a realizovať tak svoje právo, ale naopak má záujem verejné zasadnutie mariť, je treba považovať za plne odôvodnené rozhodnutie súdu vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, čo napokon je aj vyjadrením skutočnej vôle obžalovaného.

Najvyšší súd teda na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného pri splnení vyššie uvedených zákonných podmienok prerokoval podané odvolania (obžalovaného a krajského prokurátora) a dospel k týmto zisteniam a záverom :

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku nezistil odvolací súd žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obžalovaného na obhajobu.

Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre jeho rozhodnutie, zároveň dôkazy vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v ich logickom súhrne podľa § 2 ods. 6 Tr. por., preto tomuto spôsobu z hľadiska pravidiel pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

Na tomto podklade potom krajský súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu úplne správne skutkové zistenia.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať, že krajský súd v predmetnej trestnej veci už raz rozhodoval, a to rozsudkom z 24. novembra 2004, sp. zn. 1T 46/01, ktorým obžalovaného Ing. O. Q. (spolu s W. W.) uznal za vinného zo spáchania žalovaného trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a v bode II. aj pokusom tohto trestného činu (spolu s JUDr. R. E.) a uložil mu za to súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, pre ktorého výkon ho zaradil do prvej nápravnovúchovej skupiny.

Tento rozsudok bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007, sp. zn. 2 To 59/2005, zrušený. Najvyšší súd okrem poukázania na procesné pochybenie krajského súdu, ktoré sám nemohol napraviť, už v tomto uznesení uviedol, že dovtedy vykonané dôkazy zakladajú veľmi vážne podozrenie, že obžalovaní vrátane Ing. O. Q. sa skutku kladeného im za vinu dopustili v rozsahu a spôsobom, ako bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby. Zároveň však poukázal na to, že v ďalšom konaní bude potrebné dôsledne preveriť aj obhajobné tvrdenia obžalovaných, t. j. preveriť dôsledne jednak, či skutočne existovali záväzky firiem obžalovaných k firme L., a či v zmysle týchto zmlúv aj reálne došlo k prevzatíu finančných prostriedkov (finančnému vstupu tejto firmy) do aktivít obžalovaných.

Krajský súd po doplnení dokazovania v intenciách, aké nariadil najvyšší súd napokon vo svojom ostatnom rozsudku, ktorý je predmetom odvolacieho konania, obžalovaného Ing. O. Q. (spolu s ostatnými obžalovanými v tejto veci) uznal vinným zo spáchania žalovaného trestného činu tak, ako je uvedené vyššie.

Prvostupňový súd svojím postupom starostlivo zvážil všetky okolnosti prípadu a správne reagoval už aj na obhajobné tvrdenia obžalovaného, ktoré smerovali predovšetkým k spochybneniu záverov krajského súdu o existencii zmluvy jeho firmy s firmou L. V. I. a ním poskytnutého finančného kapitálu na podnikateľské aktivity v Rusku a na Ukrajine a hlavne privatizáciu G., a prevzatíu a spôsobu okolkovania peňazí údajne prevzatými od V. I. v hotovosti v Prahe a ich prevozu obžalovaným na Slovensko.

Najvyšší súd sa so závermi krajského súdu, ktoré vykonal na podklade vyčerpávajúceho dokazovania a starostlivého vyhodnotenia dôkazov, plne stotožňuje a v podrobnostiach môže v plnom rozsahu poukázať na podrobné, vecné a logicky uzatvorené dôvody uvedené v odôvodnení jeho rozsudku, ktoré presvedčivo preukazujú, že obžalovaný Ing. O. Q. sa dopustil skutku tak, ako je ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku; inak vyjadrené, že zmluva uzatvorená s fy L. bola len fiktívna a k reálnemu prevodu peňazí na podnikateľské aktivity obžalovaného zo strany V. I. nikdy nedošlo.

Po preskúmaní veci žiadne pochybnosti v tomto smere nemal ani najvyšší súd. Nič na tom nemôže zmeniť ani fakt uvedený v odvolacej námietke obžalovaného, že jeho firma a firma L. existovali. Samotná ich existencia však nevylučuje spôsob, akým konali jej zástupcovia v inkriminovanom období. V tomto smere najvyšší súd len zvýrazňuje, že v čase dátovania, t. j. 28. augusta 1990, tzv. prísľubu finančných prostriedkov od J. pre J. na podnikateľské aktivity obžalovaného na Ukrajinu v ekvivalente 20 mil. dolárov, neexistoval žiadny podnikateľský zámer na takú investíciu a ani nikdy potom nebol doložený a prezentovaný, odhliadnuc od skutočnosti, že firma obžalovaného na takú investíciu ani nemala reálnu možnosť. Dokonca privatizácia G. v predmetnom čase už bola absolútne nereálna a tak v skutočnosti vôbec chýbala materiálna základňa na vyvíjanie prezentovaných aktivít obžalovaného napr. v

Nemecku či Rusku, ako sa ich v rámci obhajoby snažil prezentovať.

Z doplneného dokazovania navyše vysvitlo, že predložený dokument tzv. príslub X. mohol byť nanajvýš predkontraktačný príslub, k ničomu nezaväzujúci a dokonca ani o ňom, a teda o to viac o reálnom poskytnutí peňazí nemal žiadnu vedomosť ani sekretár tejto spoločnosti - JUDr. K., ktorý vlastnil fy rovnakého názvu v Prahe a personálne spájal aj fy v Corku v Írsku.

Napokon z dôkazov presvedčivo plynie, že ani J., nedisponovala takými prostriedkami, ktoré boli údajne poskytnuté obžalovanému. Už v januári 1994 pre nedostatok majetku zanikla. Jej konateľka K. D. poprela, aby niekedy firma obdržala financie od spoločnosti X.. Tieto by inak museli byť zaevidované v účtovníctve. Najvyšší súd k tomu len poznamenáva, že pravdivosť tejto výpovede logicky potvrdzuje aj fakt, že pokiaľ by v tom čase táto firma disponovala takou významnou sumou logicky by nemohla zaniknúť pre nedostatok majetku.

Pokiaľ sa týka právnej kvalifikácie skutku krajský súd formálne pochybil, pokiaľ konanie obžalovaného kvalifikoval ako pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v dobe spáchania skutku. Správne mal skutok kvalifikovať ako pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zákona účinného do 1. januára 2006, pretože trestné sadzby v oboch prípadoch sú rovnaké, ale hranica škody veľkého rozsahu ako znak skutkovej podstaty tohto trestného činu v čase účinnosti trestného zákona č. 140/ 1961 Zb. k 1. januáru 2006 bola 3 450 000 Sk, t.j. niekoľkonásobne vyššia ako v čase spáchania skutku, čo obecné svedčí v prospech páchatela. V danom konkrétnom prípade však vzhľadom k výške spôsobenej škody (takmer 22 mil. Sk) toto pochybenie aj najvyšší súd mohol vyhodnotiť už len ako formálne, bez podstatného vplyvu na posúdenie trestnosti skutku a nebolo potrebné ho napraviť.

Na druhej strane najvyšší súd, ale prihliadol k odvolacej námietke obžalovaného týkajúcej sa neúmernej dĺžky konania. Od spáchania skutku a vznesenia obvinenia totiž uplynulo už takmer 19. rokov, pričom obvinený síce na trvaní konania mal určitý aj keď nie výrazný podiel (skôr sa na celkovej dĺžke konania prejavila obtiažnosť veci a nutnosť preveriť obhajobu obžalovaných v Írskej republike, Spolkovej republike Nemecko a v Českej republike).

Preto najvyšší súd okrem kritérií rozhodných pre určenie druhu a výmery trestu, ku ktorým správne prihliadol aj krajský súd, zohľadnil aj uvedenú skutočnosť a na rozdiel od krajského súdu uložil obžalovanému podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. nepodmienečný trest odňatia slobody až pod dolnú hranicu trestnej sadzby, t. j. vo výmere 4 a pol roka, a pre jeho výkon ho zaradil podľa § 39a ods. 3 do I. nápravno výchovnej skupiny. Takto uložený trest podľa názoru najvyššieho súdu v konkrétnom prípade zohľadňujú všetky podstatné okolnosti, ktoré sú rozhodné pre stanovenie druhu a výmery trestu podľa § 31 ods. 1 Trestného zákona a stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania (§ 3 ods. 4 Tr. zák.) obžalovaného.

K odvolaniu krajského prokurátora najvyšší súd opätovne konštatuje, že toto nebolo možné akceptovať, pretože proti prvotnému rozhodnutiu krajského súdu v tejto veci z 24. novembra 2004 podali odvolanie len obžalovaní, a preto rozhodnutie v ich neprospech (uloženie ďalšieho trestu - trestu prepadnutia veci, ktorého sa krajský prokurátor domáhal) v tomto konaní neprichádzalo už do úvahy (§ 264 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006).

So zreteľom na uvedené skutočnosti preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní obžalovaného Ing. O. Q. a krajského prokurátora rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.